

Hồi 41

*Trình Giảo Kim vâng lệnh lập vương phủ
Tiết Nhơn Quý lằm lờ giết anh nhi*

Tiết Nhơn Quý chào bá quan và các anh em, kéo quân xuống thuyền nhằm Long Môn tấn phát, đi không mấy ngày đã về đến tỉnh Sơn Tây, các quan địa phương tiếp đón. Nhơn Quý lên bờ, sắp đặt xong xuôi muốn kéo binh về luôn thăm vợ rồi lại nghĩ rằng: "Vợ con ở núi non thanh tịnh, nếu kéo binh về rầm rộ, chi bằng giả dạng về trước, cho rõ việc vợ chồng đôi điều tâm sự." Nhơn Quý liền cho quân ở trại Sơn Tây, còn mình thì thay hình đổi dạng, dẫn ít tên quân tâm phúc thượng lộ, đi chẳng bao lâu đã tới núi Đinh san. Nhơn Quý dừng ngựa bên đường đi vào một mình xem chừng chỗ ở cũ.

Tiết Nhơn Quý đi bộ lên hai bên đều rập rập, khác dấu hơn xưa, đến một khe núi xảy nghe có tiếng nhận kêu vang, còn dưới có một thằng bé đương đương cung bắn nhận cũng như mình thuở nào, thì lấy làm kỳ bèn dừng chân lại nhắm thằng nhỏ ấy: má phấn môi hồng, hình dung phong nhã cốt cách phi phạm, tay cầm cây cung bắn nhận mười con không trật một. Nhơn Quý liền bước lại hỏi thử, bỗng thấy một con ác thú ở đâu đi tới chụp thằng nhỏ, bộ như muốn ăn. Nhơn Quý thất kinh liền đương cung ra bắn con quái thú cứu thằng nhỏ, khi buông tên ra rồi thì con thú lại chạy mất, mà mũi tên ấy trúng yết hầu thằng nhỏ chết tươi. (Nguyên con quái thú ấy là oan hồn của Cáp Tô Văn theo trả cừu Nhơn Quý, bởi số mạng Nhơn Quý còn dài, nên Tô Văn hại con Nhơn Quý mà trừ mối thù.) Nhơn Quý lật đật chạy lại gần, thì thấy thằng bé đã hết thở, xảy thấy một trận gió lớn, Nhơn Quý kinh tâm, bỗng thấy một con hắc hổ sa xuống, ôm thân thằng nhỏ chạy mù. (Nguyên luồng gió lớn ấy của Vương Ngao lão tổ làm ra, đặt sai hắc hổ xuống đem Đinh San về tập luyện.) Nhơn Quý lấy làm lạ, thở vắn than dài một hồi, rồi mới dời gót. Về đến chỗ hang ngày trước, Nhơn Quý đứng ngoài miệng hang kêu lớn rằng:

- Bớ ai trong hang, ra cho ta hỏi thăm một việc.

Tiết Kim Liên liền chạy ra hỏi rằng:

- Chẳng hay quý khách ở đâu đến? Hỏi thăm việc chi?

Nhơn Quý nói:

- Ta ở kinh đô, nhơn dịp đi chơi ghé thăm nhà họ Tiết, có phải đây không?

Kim Liên đáp phải và mời vào trong ngồi chơi rồi vội vã vào nói với mẹ. Liễu Kim Huê nghe con nói thì nghĩ rằng: "Vả chẳng chồng mình đi đầu quân bấy lâu biệt tin biệt tích, sao ngày nay lại có khách Trường An đến viếng, vậy phải ra đó mời người vào hỏi thăm." Liễu Kim Huê liền đứng dậy khép nép bước ra, cung kính hỏi có khuôn phép và nhìn hồi lâu thấy lạ mới hỏi:

- Chẳng hay quan khách ở Trường An có gặp phu quân tôi lần nào mà quan khách biết đến đây hỏi thăm vậy?

Tiết Nhơn Quý thấy vợ mình không biết, liền trả lời trớ trêu rằng:

- Tiết tướng ngày trước cũng đi đầu quân với tôi một hội, nhưng mà người lại vô phước ở nhằm tay cha con Trương Sĩ Quý, kẻ đó phải đi chinh chiến từ ấy tới nay. Trước khi đi người có nói vợ người là Liễu thị ở tại chôn này, bảo tôi có đi thì ghé thăm. Vậy tôi hôm nay nhơn dịp nhàn du lỗ bước, đến đây xin ngụ đỡ chân, chẳng hay nàng có khương chăng?

Liễu Thị nghe nói có hơi vô phép thì trả lời rằng:

- Người có ăn học thì cũng biết, nhà tôi góa bụa, khó cho đó ở chơi, vậy để chồng tôi về, tôi nói lại có người đến viếng thăm thì đủ.

Tiết Nhơn Quý thấy vợ mình nói có hơi cứng cỏi, bèn ngả ngón nói vầy vá ít lời, đặng thử tình vợ con cho biết. Liễu thị ban đầu nói xa xa có ý muốn đuổi. Nhơn Quý lại lấy dây ở đó nói hoà, Liễu thị giận bỏ vô trong, sai Kim Liên ra đuổi thiệt. Nhơn Quý cười và nói rằng:

- Ta tưởng tình đó, nên xin ở lại đây, sao ý có con sai đuổi. Ta thiệt tiếc cho đó, môi son má phấn, nở để ôm gối một mình, phải có khứng thuận từng, về thiềng thị mặc sức lên xe xuống ngựa.

Liễu thị khi ấy nổi tam bành la ó lên, nói nặng nề nhiều tiếng. Tiết Kim Liên cũng giận nói :

- Thôi quan khách đi đi, nếu ở đây mẹ tôi giận kêu anh tôi về đập chết!

Nhơn Quý cứ ngồi làm thinh. Nguyễn nhũ mẫu (là bà vú nuôi Kim Huê ngày xưa) chạy ra gọi vô nói rằng:

- Thôi tiểu thơ bớt giận để ta ra hỏi lại cho rõ ràng, chớ xem tướng mạo người này sao giống Tiết quan nhơn chẳng khác.

Liễu Kim Huê đương cơn đại nộ, cứ hỏi Kim Liên đi kêu Đinh San về đuổi mà thôi. Bà vú thấy vậy bỏ ra ngoài hỏi thăm giây lâu ra mới lật đật chạy vào nói lại. Liễu Kim Huê đổi giận làm vui nói:

- Nếu phải lang quân ta thì vai bên tả có một nốt ruồi son, quả như vậy thì ta mới tin đặng.

Nhơn Quý nghe nói đứng dậy cởi áo vừa đi vừa chỉ. Kim Huê xem rõ ôm chồng mà khóc lóc kể lẽ khốn cùng. Tiết Kim Liên mừng rỡ, chạy lại lay mừng cha. Liễu thị nói với Nhơn Quý rằng:

- Từ khi phu quân đi đầu quân thì thiếp ở nhà thai nghén đã đến kỳ, may phước trời nhỏ xuống cho kẻ hàn vi, một lần khó sanh mà sanh đặng hai chồi quế, con này là con nhỏ, còn thằng anh đi bắn chưa về, anh em nó hằng ngày luyện tập võ nghệ tinh thông.

Nhơn Quý nghe nói nửa mừng nửa ngại lật đật hỏi liền:

- Vậy chớ anh nó tác bao cao, và ăn bận quần áo thứ gì, xin phu nhơn nói rõ.

Liễu Kim Huê liền thuật lại. Nhơn Quý liền đậm cằm kêu trời mà rằng:

- Thôi rồi ta đã lỡ tay rồi!

Nhơn Quý thuật lại và khóc rờn. Liễu Kim Huê và cả nhà đều khóc. Rồi đó Nhơn Quý đem chuyện bấn thú thuật lại cho vợ nghe và đem hết lời khuyên giải Kim Huê mới giảm cơn phiền muộn, chừng đó Nhơn Quý đọc hết các việc đầu đuôi. Kim Huê nghe nói nửa mừng nửa ngại liền nói:

- Lang quân khéo kiếm đều nói gạt, đi đâu hơn mười mấy năm trời, bỏ mẹ con tôi ở chốn núi non hiu quạnh một mình, ráng hết sức, khi nắm ốc, lúc mớ rau, cũng nhờ có nhũ mẫu sớm khuya đùm bọc, và vợ chồng Vương ân nhân giúp đỡ mới nuôi dưỡng con khôn lớn, chưa vừa con mắt ngó, kể chàng về sát hại con ta, lại còn kiếm lời dối gạt ta nữa.

Nhơn Quý thấy vợ con buồn bực và không tin lời mình, liền thò tay vào túi lấy ấn vàng đưa cho vợ con xem và nói:

- Con nó vẫn số nên không đáng chung hưởng giàu sang, vậy thôi phu nhơn hãy gác con sâu thăm dặng ta qua nhà Vương ân nhân thăm viếng và rước luôn vợ chồng người theo hai ta cho trọn nghĩa. Còn phu nhơn, nhũ mẫu và Kim Liên, để ta cho người đưa về bên nhà nhạc phụ, nướng nấu ở đó ít bữa, chờ vương phủ cất lập xong rồi ta sẽ cho người đến rước, bây giờ ta phải mau trở lại trước Giáng Châu cùng các quan hội hiệp, chớ ta từ Trường An về thẳng thăm nhà, sợ phu nhân trông đợi mà thôi.

Nhơn Quý dặn rồi, liền lên ngựa ra đi. Liễu phu nhân đưa chồng đi rồi trong lòng phôi phôi trở vào tính toán sự trở về nhà với bà vú. Nhũ mẫu nói rằng:

- Để ta qua nhà Vương ân nhân thỉnh người đến tính giùm thì ắt xong chuyện.

Nhũ mẫu nói rồi liền đi qua nhà Vương Mậu Sanh thuật hết các việc. Vợ chồng Vương Mậu Sanh cả mừng, liền theo nhũ mẫu sang liền. Liễu Kim Huê rước vào, thuật hết các việc khó dễ trở về nhà cha mẹ. Mậu Sanh nói:

- Để tôi qua nhà viên ngoại, nói các điều sau trước cho người nghe ắt có người qua rước.

Nói rồi cùng bà vú sang Liễu viên ngoại.

Đây nói về Liễu viên ngoại từ khi giận giết bỏ con, hồi lại thì đã lỡ rồi. Ngày kia vợ chồng ngồi chơi, xảy thấy nhũ mẫu bước vào. Viên Quân mừng rỡ hỏi chuyện. Mậu Sanh cùng nhũ mẫu đọc hết việc của Nhơn Quý dặng làm tước vương và trước sau. Viên ngoại nói:

- Bấy lâu ta hết giận, sao nó không cho người đi rước để con ta cực khổ đường ấy.

Viên Quân nói:

- Thôi đừng nói dài vắn, mau sửa soạn đi rước cháu và con tôi về, mai mốt ắt có chồng nó và các quan đến rước.

Cả nhà họ Liễu rộn rục sửa soạn. A hườn theo Vương Mậu Sanh về hang đón tiểu thư. Nhũ mẫu đem áo quần và nữ trang cho Liễu phu nhưn trang điểm. Kim Huê dặn vợ chồng Vương Mậu Sanh rằng:

- Xin anh chị ở lại sửa sang, nay mai tướng công tôi rước anh chị về hưởng phú quý.

Dặn rồi từ giã lên kiệu về phủ viên ngoại. Cả nhà vui vẻ, dọn tiệc ăn mừng.

Khi ấy, Nhơn Quý trở lại Giáng Châu, thấy vương phủ rất là tráng lệ, Giáo Kim ra rước vào Ngân Loan điện đàm đạo. Nhơn Quý cảm tạ hết sức rồi nói rằng:

- Xin thiên tuế giúp cháu một việc này có đáng chăng?

Giáo Kim hỏi việc chi. Nhơn Quý tỏ bày tâm sự, Giáo Kim nghe rõ, ra lệnh cho các quan ngày mai nait sẵn sàng, và điểm năm trăm quan mạnh đặt đi rước Hộ Quốc phu nhưn về cùng Bình Liêu vương phối hiệp.